

Sláva Koubek

P O V Í D K Y

TRAPAS

Snad každý v této zemi zná práci banky, alespoň vně přepážek. Co se děje za přepážkami, jak je ona práce náročná, či vysilující, si snad nikdo moc představit neumí. Pravda, úředníci jsou vždy dokonale oblečení a upravení, snaží se být usměvaví a příjemní, ale to je jistě stojí každodenní přemáhání únavy a i osobních starostí, běžných pro každého z nás. Každý z té řady zaměstnanců nabírá energii pro dokonalý výkon zaměstnání po svém. Někomu stačí o polední přestávce, když si může natáhnout nohy, sníst doma připravenou svačinu a vypít uvařenou kávu, jiný zase odkvačí do některé restaurace, kde rychle zhltně objednaný oběd a zase se rychle vrátí, aby nezmeškal nástup odpoledního náporu klientů. Jeden z té řady bankovních úředníků, o kterém vám chci vyprávět, říkejme mu třeba Honza, řešil načerpání nových sil, pokud to počasí dovolovalo, procházkou do parku. Nebylo to daleko od centra města a banky, kde pracoval. Stačilo jen projít uzoučkou uličkou a přejít po dřevěném mostku Slepé rameno Malše a byl uprostřed zeleně tam, kde se setkává řeka Malše s Vltavou. Voda v obou řekách se s absolutní pravidelností stéká a pokračuje jako mohutnější tok, už jako Vltava, dál svou cestou. Ta voda je nesmírně uklidňující, pokud je ovšem poklidná, jako po většinu dní v roce.

Byl nádherný slunečný den a Honza měl jen tři čtvrtě hodiny polední pauzy. Přišel volným krokem na soutok a posadil se na lavičku, kterých bylo v této části víc, ale tato stála tak, že bylo nádherně vidět na obě řeky i na to místo, kde se oba proudy slévají v jeden. Lavička byla zezadu kryta keřem a zleva i zprava z ní bylo vidět na pěšinu, po které se po břehu mohlo procházet a také se procházelo a pak přes vodu na protější břeh, kde byla pěšina pokryta asfaltem a sloužila jako korzo. Tam se především v dopoledních hodinách procházely maminky s kočárky a procházeli a přejížděli na kole všichni ti spěchající. V tuto polední hodinu nebylo na soutoku příliš mnoho lidí, snad jen ti, kteří si sem přišli v polední pauze odpočinout a pak studenti, pro které to bylo místo, kde je nikdo nebude hledat a kde bez nebezpečí, že by potkali profesory, mohou prožít příjemnější chvílky, než ve škole.

Honza seděl, kochal se nádherným panoramatem středověkých staveb, zakončených věží, které se od nepaměti říká „Železná panna“ a samozřejmě pozoroval procházející človíčky a to nejen na protější straně kolem hradeb, ale i na pěšinách parku. Poobědval něco málo lehkého a pak už jen koukal kolem sebe. Jakoby mimoděk mu sjela pravá ruka do rozkroku a začal si hrát se svojí „chloubou“. Nejprve přes kalhoty, ale když se „to“ začalo probouzet a zvětšovat, rozepnul zip u poklopce a vylovil „to“ na slunce. Slastně zavíral oči a byl tak zabrán do své hry, že se zdálo, jakoby nic kolem sebe nevnímal. Ale to bylo jen zdání, neboť blížila-li se ženská postava, rychle „to“ ukryl, jako by se styděl, ale pokud šel poblíž muž, či chlapec, pokračoval dál ve hraní. Viditelně mu to dělalo radost, provokoval, ale bez výsledku. Těch náhodných chodců obou pohlaví prošlo podél lavičky, na které seděl, několik, ale bez výsledku. Někteří uhnuli pohledem, jiní se koukli a zakroutili hlavou, ale mlčeli. Až asi po půl hodině se na pěšině objevila postava muže, snad chlapce, alespoň, jako chlapec vypadal, který se po pár krocích zastavil a zálibně se na Honzovu hru díval. Byl středně vysoké postavy, vypracovaného sportovního těla, dlouhých kaštanových vlasů, svázaných vzadu do culíku. Chvilí stál a potom se vrátil blíž k lavičce. Honza s hraním nepřestával a čekal, jaká bude mužova reakce.

„Dostanu přes hubu, nebo se chce přidat?“ prolétlo Honzovi hlavou a celé jeho tělo vyjadřovalo očekávání. Muž se náhle přímo zeptal:

„Býváte tu často, nebo je to jen náhoda?“

„Jsem tu každé poledne, proč?“ odpověděl Honza.

„Víte, jsem už dva roky ženatý a moc bych chtěl, aby vás při této bohu libé činnosti viděla moje žena. Myslím si, že by to bylo inspirativní a trochu to oživilo náš sexuální život. Nevadilo by vám, kdybychom se domluvili, že by jako šla kolem a viděla vás? Já bych to zařídil jako tak, že bychom šli v tu hodinu a den, na kterém se domluvíme, jako kolem. Nezlíbíte se?“ vychrlil ze sebe jako jedním dechem muž.

„Nezlíbím se a nakonec, proč ne? Když vám to pomůže, abyste si užil víc sexu, je to docela příjemná představa, že k tomu mohu já napomoci. Tak si řekněte, který den, ale hodinu musím dodržet, protože mám polední pauzu.“ odpověděl Honza a usmíval se.

„Tak dobře, co byste říkal pozitivně? Vyhovuje vám to?“ zareagoval rychle muž, snad z obavy, aby si to Honza nerozmyslel.

„Vyhovuje a budu tady, spolehněte se.“

„Děkuji a ještě jednou se omlouvám, že jsem vás takhle zneužil. Nashledanou a díky.“
odpověděl muž a odcházel.

„Nemáte věru zač a naschle pozítří.“ odpověděl Honza a nepřestával se usmívat. Měl ještě pár minut a tak dokončil tu svoji hru a přivedl se k vyvrcholení. Pečlivě si svůj „nástroj“ otřel do papírového kapesníčku, zapnul se a rychle se vrátil do práce.

To pracovní odpoledne mu uběhlo, jako voda a aniž si to uvědomil, působil na spolupracovníky jako člověk, kterému se něco pěkného podařilo. Jen zářil a rozdával úsměvy na všechny strany, byl nabit energií a laskavý dokonce i k těm, se kterými si právě příliš do noty nepadli.

Vůbec nemyslel na to, co se mu přihodilo, až cestou domů v přeplněném trolejbusu si vybavoval postavu muže, se kterým mluvil, kterému slíbil svoji exhibici a uvědomil si, že se vlastně těší na pozítří.

Ten kýžený den nastal a byl to den už od rána jako vymalovaný, jak se říká. Obloha bez mráčku, sluníčko, prostě nádhera. Snad na každého to krásné ráno působilo příjemně, jen Honza byl nervózní, že si toho všimli i spolupracovníci. Když se ho přímo zeptala jedna kolegyně, odpověděl jen mávnutím ruky, ale uvědomil si své chování a zklidnil se tak, že navenek reagoval, jako vždycky, tedy v pohodě. Jakmile nastala polední pauza, rychle uklidil stůl a vyběhl z banky. Spěchal, ale byl natolik obezřetný, že se neopomněl několikrát ohlédnout za sebe, zda ho někdo nesleduje. Ujistil se, že každý z kolegů jde za svým pravidelným užitím polední přestávky a tak se uklidnil. Zpomalil a už klidně v několika minutách došel ke své oblíbené lavičce. Byla volná, jako ostatně většinou. Pohodlně se usadil, rozhlédl a uvědomil si, že je podstatně víc vzrušený, než obvykle. To napětí, přijde – nepřijde, mu způsobilo prudkou erekci. Rozepnul kalhoty, uvolnil své ztopořené mužství a začal masturbovat. Pozorně sledoval okolí a jak jindy se těšil, že najde někoho, kdo se přidá, tentokrát jen vyhlížel onoho mladého muže s manželkou. Byl zvědavý, jak ona dáma vypadá. V okolí bylo jen pár laviček obsazených babičkami a jinak ani živáčka, zatímco na protější chodníku za „Slepým ramenem Malše“, spěchající lidičky a cyklisti. Ti však byli nevšimaví, soustředění jen na svou cestu. Náhle uviděl muže, kterého si živě pamatoval a kterého by poznal kdekoliv, jak jde zavěšen do černovlasé, štíhlé ženy, která tlačila kočárek. Byl to nádherný pár mladých rodičů, radost pohledět.

Zastavili se na protější straně, přesně proti Honzovi. Muž ženu objal kolem ramen, políbil do vlasů a natočil jí tak, aby co nejlépe viděla Honzovu činnost. Honzovi zase neuniklo, jak žena viditelně jihne pod doteky muže. Objímali se, muž jí hladil po zádech až dolů na hýždě a viditelně jí dráždil. Líbali se, objímali, jakoby šlo o začátek, velice něžný a krásný začátek milostné předehry. Trvalo to několik minut, ale Honzu to natolik vzrušilo, že vstal a všechen přetlak vystříkal před sebe. Když se trochu zklidnil, otřel se kapesníčkem, opět se posadil. To už ale páru stačilo a tak pokračovali v objetí, s kočárkem, který tentokrát tlačil před sebou muž, dál po chodníku. Honza stále prudce dýchal, ještě rozepnutý a pozoroval pomalu odcházející pár. „Hergot, ve snu by mě nenapadlo, že se budu předvádět před ženskou a že to k tomu bude tak vzrušující,“ prolétlo mu hlavou. Už neměl prázdnou chuť pokračovat dál a tak se pomalu zapnul a vrátil zpět do práce.

Dny plynuly, jako voda v řece. Když bylo pěkné počasí, trávil Honza polední přestávku na své oblíbené lavičce při své oblíbené činnosti, když bylo ošklivě, zašel do hospůdky. Honza pomalu zapomínal na zážitek s mužem, až po několika týdnech se jednoho slunného poledne muž náhle objevil před ním. Přišel jako duch. Vůbec si ho nevšiml, neviděl ho přicházet, proto o to víc byl překvapen, když muž zpoza keře na něj promluvil:

„Dobrý den. Neviděl jste mě, že ne?“ a usmíval se.

„Dobrý den, to tedy ne, fuj to jste mě vyděsil!“ odpověděl Honza a byl tak zkoprnělý, že se ani nesnažil skrýt svou ztopořenou „chloubu“. Překvapený a vyděšený výraz ve tváři, kdy Honza vypadal jako student, přistižený při nekalostech, vyvolal muži na tváři pobavený výraz.

„Já jsem vám přišel jen poděkovat, že jste mě tenkrát neodmítl. Víte, my jsme se na vás dívali ještě jednou a to tak, že jste nás nemohl vidět, protože jsme se ukryli za támhle ten keř“, ukázal rukou do strany a pokračoval: „Musím vám říct, že to nemělo chybu, to co jsme si doma užívali. Žena byla po porodu jako frigida a mě to děsně štválo. Teď už je všechno v pořádku a na tom vlastně máte zásluhu vy. Ještě jednou díky a nashledanou.“

Honza nebyl schopen dostat ze sebe ani slovo, jen zíral, jak muž zase pomalu odchází. Zůstal ještě chvíli nehnutě sedět a myslel si: „Jak jsem na dorostence, tenhle chlap by stál za hřích! Je to proklatě parádní figura! Jak asi je na tom s „vybavením“?“ Usmál se, zapnul kalhoty a vrátil se do práce opět plný elánu a v dokonalé pohodě.

Dlužno říci, že Honza není jen velice schopný pracovník, který je hodnocen jako ten, jenž stmeluje kolektiv a odvádí výkon na 100%, ale takový člověk, který vedle svého zaměstnání stihne

ještě řadu aktivit. Posilovnu, jízdu na kole, počítače a vlastně všechno od elektroniky. Je takový ten samaritán, v kladném smyslu slova – prostě člověk, kterého nenechá lhostejným lidská bída, handicap, či potřeba pomoci. Je aktivistou řady organizací a také uznávaným organizátorem řady akcí. Přišla zima a s ní jednoho dne i pozvání na jednu z řady charitativních akcí. Když dostal Honza pozvánku do ruky, nijak se netvářil nadšeně. Prostě nechtělo se mu. Nakonec ale překonal nechuť, oblékl si sako, kravatu, kterou tak nerad nosil a vyrazil.

Sál byl plný lidí, tlumené světlo, tlumená hudba a hned u dveří dostal možnost vybrat si červené nebo bílé víno. Vzal do ruky červené a to už ho přišla přivítat hlavní organizátorka této akce, dáma v letech, usměvavá a samozřejmě také se sklenicí nápoje.

„Jé, to je prima, Honzíku, že jsi tady, už jsem se bála, že nepřiješ. Víím, jak nerad absolvuješ tato setkání, ale dobře víš, že jsou nutná. Mám obrovskou radost!“ šveholila už ze značné vzdálenosti.

„No, řeknu ti,“ odpověděl Honza, když se políbili, „že mi to opravdu dalo přemáhání. Nakonec jsem si řekl, že tě v tom nemůžu nechat a tak jsem se překonal.“

„Mám dvojnásobnou radost, protože mám pro tebe překvapení a musím se přiznat, že by mě mrzelo, kdybych o něj přišla. Pojď se mnou!“ řekla tónem, který nesnesl odporu a tak Honza, jako poslušný psík, dámu následoval. Prodrali se společně řadou hostů, kteří se bezcílně pohybovali jednotlivě, či v hloučcích po sálu, mnozí stáli v kroužcích a diskutovali a pomalu upíjeli za svých skleniček, až došli do rohu sálu, kde stál mladý pár. „Honzíku, chtěla bych ti někoho představit,“ řekla dáma a na její slova se oba mladí lidé otočili. „To je můj syn a jeho žena.“

Honzovi zmrznul úsměv na tváři. Vyjeveně zíral na mladého muže a jeho ženu a nebyl schopen popadnout dech. Těch několik vteřin trapného ticha se zdálo jako několik hodin. Honzovi prolétlo hlavou snad tisíckrát: „...poznali mě nebo ne?...“ Před ním stál onen mladý pár, kterému se v parku předváděl. Nakonec trapnou pauzu uhráli a nezasvěcený nic nepoznal, ale Honzu dodnes trápí myšlenka: „Poznali mě, no to by byl ale trapas!!!“